

Arrest

nr. 99 416 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN REGEMORTER, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 november 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 18 juni 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. 89 149 van 4 oktober 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende op 5 november 2012 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 9 november 2012 resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 22 november 2012. Op 28 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Z. MD S.

geboren te (…)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/11/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 30 november 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 28 februari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 oktober 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 5 november 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van in overweging name werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 november 2012. Overwegende dat de betrokkene op 22 november 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'order sheet' dd. 04/01/2012 en een 'charge sheet' dd. 25/08/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/11/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 51/8 van de wet betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 EVRM. Tevens werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) La partie adverse considère que le requérant n'apporte aucun nouvel élément au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 au motif qu'il ne démontrerait pas n'avoir pu se procurer les documents plus tôt.

Elle ajoute que le requérant ne démontre pas que les documents se trouvaient bien dans l'enveloppe DHL produite. D'emblée, quant à ce, force est de constater qu'il est déraisonnable de sous-entendre que le requérant devrait prouver que c'était le cas, la partie adverse exigeant une preuve impossible à rapporter.

Quant aux documents produits, force est de constater que la partie adverse ne pouvait valablement reprocher au requérant de ne pas les avoir montrés plus tôt.

En effet, le requérant avait expliqué qu'il dépendait de l'avocat qui se trouve dans son pays d'origine pour obtenir ces documents et que cet avocat dépendait lui-même du bon vouloir des autorités pour être mis en possession de ces documents.

Il appartenait à la partie adverse de motiver la décision querellée eu égard à ces explications données par le requérant.

Il convient de relever que, même en Belgique, il existe des règles concernant l'accès des justiciables à leur dossier et que l'accès immédiat à chaque document n'est pas garanti.

En conséquence, il est tout à fait crédible que le requérant n'ait pas eu la possibilité d'avoir accès aux documents produits plus tôt.

L'accès du requérant aux documents de son dossier est d'autant plus difficile qu'il ne se trouve pas dans son pays et que son avocat n'est pas toujours accessible.

La partie adverse a donc commis une erreur manifeste d'appréciation en estimant que les documents produits n'étaient pas des éléments nouveaux dès lors qu'il aurait pu les produire plus tôt.

En tout état de cause, la partie adverse aurait dû transmettre le dossier du requérant au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sous peine de violer l'article 33 de la Convention de Genève et d'exposer le requérant à un risque de traitement inhumain et dégradant en violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme dès

Partant, il ressort des considérations qui précèdent que le moyen est fondé.(...)"

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om op enigerlei wijze in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag aangezien dit enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573), Verzoeker werd echter niet de hoedanigheid van vluchteling verleend overeenkomstig artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de

bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag volgende documenten had neergelegd:

- een “*order sheet*” van 4 januari 2012;
- een “*charge sheet*” van 25 augustus 2011;
- een DHL-enveloppe gedateerd op 14 november 2012, waarmee bovenvermelde documenten zouden zijn verstuurd.

Bij het indienen van zijn derde asielaanvraag verklaarde verzoeker als volgt: *“Met deze documenten wil ik bewijzen dat ik altijd de waarheid sprak tijdens mijn vorige asielaanvragen. Deze documenten bevestigen mijn probleem in Bangladesh. Wanneer ik zou terugkeren naar Bangladesh zou ik een levenslange gevangenisstraf krijgen of zelfs de doodstraf omdat ik word beschuldigd van moord. S. is degene die werd vermoord en zijn vader (M.R.) heeft dan nu een klacht ingediend bij het gerecht van Mushigonj en ik word zo beschuldigd van moord op zijn zoon. Vier broers (T., S., A. en S.) van S. vallen*

nu mijn moeder en zus ook lastig.” Op de vraag door wie deze documenten werden verstuurd, antwoordde verzoeker “door mijn schoonbroer, W.” Wanneer hem gevraagd werd of hij iets wilde toevoegen aan zijn verklaring, repliceerde verzoeker “Ik ben niet naar België gekomen voor financiële steun. Ik vertelde altijd de waarheid. Er is een moordzaak tegen mij en kan zo niet aan een reispaspoort geraken. Zo kan ik mijn leeftijd ook niet aanpassen. Mijn geboortedatum is immers niet correct. Ik ben naar België gekomen om asiel aan te vragen, om veilig te zijn. Maar vader heeft een zaak in Saoedi-Arabië, (Medina) en ik zou kunnen terugkeren naar mijn vader als ik in het bezit was van een reispaspoort. Mijn moeder en zus plannen hun reis ook naar Saoedi-Arabië omdat ze zich niet veilig voelen. Ik wilde graag in België verder studeren maar ik had geen kans en ik lijd niet aan een depressie.”

2.8. Verzoeker ontkent niet dat de voorgelegde documenten dateren van 25 augustus 2011 en 4 januari 2012. Verzoekers asielinterview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag greep blijkens de in punt 1.1. bedoelde beslissing plaats op 6 april 2012. De eerste asielprocedure werd afgesloten door het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad. Blijkens dit arrest heeft de terechtzitting plaatsgegrepen op 26 september 2012. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht *“dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”*. Door louter en alleen voor te houden dat deze stukken zaten in een enveloppe die hem opgestuurd werd na de afhandeling van de eerste asielaanvraag toont verzoeker niet aan dat de stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de enveloppe, maar zoals de bestreden beslissing terecht stelt is het zo *“dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*.

2.9. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij verklaarde niet eerder over deze documenten te kunnen beschikken, daar hij hiervoor afhankelijk was van zijn Bengaalse advocaat die op zijn beurt afhankelijk was van de goede wil van de autoriteiten. Blijkens zijn verzoekschrift verwacht verzoeker een motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Uit de verklaring van 22 november 2012 in het administratief dossier, waarop verzoekers handtekening prijkt, blijkt evenwel dat hij hiervan geenszins melding maakte bij het indienen van zijn derde asielaanvraag. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is om daaromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA